

POSTANOWIENIE

12 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 12 lutego 2024 r. w Warszawie
zażalenia V.F.

na postanowienie Sądu Najwyższego
z 29 listopada 2022 r., I CSK 2298/22,
w sprawie z powództwa V.F.
przeciwko D. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

Odrzuca zażalenie.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 listopada 2022 r. Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa V.F. przeciwko D. spółce akcyjnej w W. o zapłatę odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 17 czerwca 2021 r. (pkt 1) i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego. (pkt 2 i 3).

Zażalenie na postanowienie z 29 listopada 2022 r. w części rozstrzygającej o kosztach postępowania kasacyjnego złożył powód. Wniósł o zmianę

zaskarżonego postanowienia i nieobciążanie powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jako niedopuszczalne podlegało odrzuceniu.

Katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego, określony jest w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2023 r. III CZ 182/23, nie publ.).

Postanowienie, które zostało zaskarżone przez powoda, nie zostało wymienione w powyżej powołanych przepisach, co skutkuje jego niedopuszczalnością, niezależnie od tego, jakie zarzuty żalący w nim sformułował. Przypomnieć należy, że zarówno art. 394¹ § 1, jak i art. 394¹ § 1¹ k.p.c., dotyczą postanowień sądów pierwszej i drugiej instancji; żadne postanowienie Sądu Najwyższego nie jest zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 września 2020 r., V CO 96/20, nie publ.).

Nie można zatem skutecznie złożyć zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego wydane w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i kosztów postępowania kasacyjnego. Jest ono postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie kasacyjnej, brak zaś szczegółowej regulacji prawnej, która pozwalałaby na zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 listopada 2017 r., II UO 16/17, niepubl.; z 30 września 2020 r., I CZ 37/20, niepubl.; z 15 kwietnia 2021 r., V CSK 431/19, niepubl.; z 23 kwietnia 2021 r., I CSK 318/20; z 7 grudnia 2021 r., II CZ 55/21, niepubl.; z 22 czerwca 2022 r., III CZ 170/22, niepubl.; i z 24 stycznia 2023 r., III CZ 331/22, niepubl.).

Zażalenie podlegało odrzuceniu w składzie jednoosobowym, zgodnie bowiem z art. 397 § 1¹ w związku z art. art. 394¹ § 3 k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r., poz. 614) - począwszy od dnia jej wejścia w życie (1 lipca 2023 r.) - Sąd Najwyższy, analogicznie jak sąd drugiej

instancji, odrzuca zażalenie spóźnione, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne albo, którego braków strona nie usunęła w wyznaczonym terminie w składzie jednego sędziego. Z przytoczonych względów - na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. - orzeczono jak w sentencji.

(M.M.)

[ał]